Súd:	Okresný súd Košice II
Spisová značka:	41C/34/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu:	7214210298
Dátum vydania rozhodnutia:	18. 03. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Beáta Oreničová
ECLI:	ECLI:SK:OSKE2:2015:7214210298.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice II samosudkyňou JUDr. Beátou Oreničovou v právnej veci žalobcu : J. U., W.. XX.X.XXXX, F. Z. K.., XXX XX U. V., T. zastúpený advokátom JUDr. Petrom Majerníkom, advokátom, so sídlom Floriánska 16, 040 01 Košice, proti žalovanému : L. C., U. Y. V. V. J. T. L., Š. X, XXX XX F., v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy 10.000,-eur s príslušenstvom, takto

r o z h o d o l :

Žalovaný je p o v i n n ý z a p l a t i ť žalobcovi 2.000 ,- eur a úrok z omeškania vo výške 5,25 % ročne zo sumy 2.000,- eur od 25.1.2014 do zaplatenia, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania vo výške 517,12 eur na účet právneho zástupcu žalobcu JUDr. Petra Majerníka, advokáta so sídlom Floriánska 16, Košice, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou doručenou Okresnému L. V. K. (ďalej len „súd“) dňa XX.X.XXXX domáhal voči žalovanému náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 10.000,- eur a úroku z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy 10.000,- eur od XX.X.XXXX do zaplatenia, a to titulom náhrady škody , ktorá mu bola spôsobená nezákonným rozhodnutím v zmysle zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania.

Po skutkovej stránke podanie žaloby zdôvodnil tým, že Uznesením Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite , odboru Východ, Č.U.: T.-XX/BOK-U.-XXXX A. dňa XX.X.XXXX mu bolo vznesené obvinenie pre skutok vyšetrovateľom právne kvalifikovaný ako zločin marenia spravodlivosti formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 344 ods. l písm d) Tr. zákona , ktorého sa mal dopustiť spôsobom uvedeným vo výroku predmetného uznesenia. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal sťažnosť, ktorá bola zamietnutá uznesením Generálnej prokuratúry L. L.. A.. D. J. XX/XX A. H. X.XX.XXXX a následne po vykonaní rozsiahleho dokazovania v rámci hlavného pojednávania, bol rozsudkom Okresného súdu v Y. sp. A.. XT/XX/XXXX A. H.Ň. XX.X.XXXX v spojení s rozsudkom Krajského súdu v V. L.. A.. XTo/XX/XXXX A. H. XX.X.XXXX oslobodený spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako zločin marenia spravodlivosti formou spolupáchateľstva podľa § 20 , § 344 ods. l písm. d) Tr. zákona. Ku skutkovým okolnostiam ďalej uviedol, že dňa 17.6.2012 ráno v čase približne medzi 6.30 až 7.00 hodiny im niekto búchal na dvere bytu. Keď sa pozrel cez okno, videl len policajtov a kukláčov. S družkou sa aktívne venujú kynológii a chovajú psy. Nevedel, čo má skôr spraviť, či zavrieť psov alebo pustiť dnu policajtov, nakoľko tí tak búchali do dverí, že sa bál, že ich zničia. Nevedel si vysvetliť konanie policajtov, nakoľko na takéto návštevy nie je on, ani družka

zvyknutí a vystrašilo ich to. Policajt mu odovzdal papier o vznesení obvinenia s tým, že majú ísť obaja na výsluch. V tom čase pracoval v súkromnej firme, kde chodí každé ráno do práce. Následne boli s družkou prevezení na Ú. H. V., kde ich počas dlhých hodín nechali čakať bez vody a jedla až do 16.00 hodiny. Počas týchto hodín boli vystresovaní, čo je so psami, keďže ich nechali uzatvorené a nikto z rodinných príslušníkov o tom nevedel a nemohli sa o nich postarať. So psami chodí aj na výstavy a okrem majetkovej hodnoty má k nim aj citový vzťah. Tieto hodiny boli pre neho najhoršie v živote, nemohol ani zavolať do práce a oznámiť im, kedy najbližšie príde do zamestnania a logicky sa obával o svoje pracovné miesto. Podobný hrozný zážitok má aj z Z. - V. , kde ich umiestnili až do XX.X.XXXX H. Z. XX.XX - XX.XX Q.. Po návrate domov nevedel vhodne vysvetliť svojmu nadriadenému, čo sa deje a prečo neprišiel do zamestnania. Tým, že svojmu nadriadenému vysvetlil, že boli s družkou zadržaní a obvinení, padol na nich tieň podozrenia u všetkých spolupracovníkov, nakoľko s družkou pracujú v jednej a tej istej spoločnosti. Od tohto momentu sa naštrbili pracovné vzťahy v kolektíve a každý si od neho drží rezervovaný odstup ako od kriminálnika, napriek tomu, že je nevinný. Nakoľko U. V. sú malým mestom, uvedený policajný zásah voči jeho osobe sa stal predmetom nekončiacich diskusií obyvateľov mesta, čo nenávratne naštrbilo aj jeho spoločenské postavenie v meste ako jeho obyvateľa. Najmä v očiach susedov je kriminálnik a niektorí susedia s nim prestali úplne komunikovať, keďže všetci boli svedkami rannej návštevy policajtov a kukláčov v čase, keď odchádzali do zamestnania alebo vyprevádzali deti do škôl a škôlok. V tom čase v bytovke bývali len krátko a susedské vzťahy sa ešte len rozvíjali, no od uvedeného dňa úplne zamrzli. Ihneď pocítili zmenu správania sa susedov voči jeho osobe. Aj v práci ho navštívili príslušníci kriminálnej polície, aby mu doručili oznámenie priamo pred očami kolegov a nadriadeného. Toto považuje za účelové konanie príslušníka s cieľom zdiskreditovať jeho osobu v zamestnaní, nakoľko predmetné oznámenie mu mohlo byť zaslané aj poštou. Všetky zásielky si svedomite preberá a nestalo sa , aby sa niečo vrátilo odosielateľovi. Tiež utrpela jeho rodina. Stará mama a mama bývajú v tom istom meste a aj im sa ľudia vyhýbajú, pošuškávajú si a ukazujú prstami. Obidve sú choré a predmetný zásah a následky zásahu im na zdraví nepridávajú. Ľudia im na ulici ani neodzdravia. Ostatní rodinní príslušníci s nim prerušili kontakt. Ľudia zazerajú, ohovárajú a je predmetom ich diskusií aj napriek tomu, že je nevinný. Preto v tomto konaní si žalobca uplatňuje nemajetkovú ujmu vo výške 10.000,- eur spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorým v jeho prípade bolo uznesenie o vznesení obvinenia Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Východ , Č. : T. - XX/BOK-U.-XXXX zo dňa XX.X.XXXX a nezákonným zadržaním v tomto konaní. Výšku nemajetkovej ujmy vyčísľuje v súlade a zohľadňujúc kritéria uvedené v § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. V zmysle ust. § 15 a nasl. zák.č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci listom zo dňa XX.X.XXXX požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Žalovaná mu listom zo dňa XX.X.XXXX v spojení s listom zo dňa XX.X.XXXX oznámila, že jeho žiadosť postupuje príslušnému Ministerstvu spravodlivosti SR, ktoré na postúpenie reagovalo dňa 8.X.XXXX tak, že predmetnú žiadosť vrátilo Generálnej prokuratúre SR ako orgánu príslušnému na vybavenie.

K návrhu na začatie konania sa žalovaná strana vyjadrila v podaní doručenom Okresnému súdu V. K.. H. XX.X.XXXX, v ktorom podaní nárok uplatnený žalobcom neuznala a žiadala žalobu zamietnuť z dôvodu, že žaloba sa opiera o nepreukázané tvrdenia žalobcu.

V predmetnej veci súd vytýčil viacero pojednávaní. Pojednávanie dňa XX.X.XXXX bolo odročené na deň XX.X.XXXX z dôvodu opätovného predvolania svedka, s tým, že účastníci konania a právny zástupca žalobcu brali termín pojednávania na vedomie a viac volaní nebudú. Žalovaná sa na pojednávaní H. XX.X.XXXX nezúčastnila , ani svoju neúčasť na pojednávaní neospravedlnila. Žalovaný trval na tom, aby súd veci konal a rozhodol na základe predložených listinných dôkazov. Preto v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p. súd dňa 18.3.2015 pojednával v neprítomnosti žalovanej.

V predmetnej veci súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise (Žalobou, Vyjadrením žalovanej, Uznesením Prezídia PZ , Úradu boja proti organizovanej V. Č.: T.-XX/BOL-U.-XXXX A. H. XX.X.XXXX o vznesení obvinenia, Uznesením Generálnej prokuratúry SR, Trestný odbor , Bratislava č. D. J. XX/XX-XX A. H. XX.X.XXXX o zamietnutí sťažnosti obv. J. U. ako nedôvodnej, Rozsudkom Okresného súdu Michalovce č. XT/XX/XXXX-XXX A. dňa XX.X.XXXX v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.XTo/XX/XXXX-XXX A. H. XX.X.XXXX, Žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 22.7.2013 adresovanou J. T. L. F., Oznámením Generálnej prokuratúry SR Bratislava zo dňa XX.X.XXXX vo veci žiadosti o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody a postúpenie žiadosti, Postúpením

žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zák.č. XXX/XXXX A..A.. A. H. XX.X.XXXX, Vrátením postúpenej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - odpoveď zo dňa 16.X.XXXX a ostatným spisovým materiálom) , oboznámením sa s Vyšetrovacím spisom Prezídia Policajného zboru, Úradu boja proti organizovanej kriminalite Č.: T. - XX/BOK - U. - XXXX , výsluchom účastníkov konania a výsluchom svedkov, pričom bol zistený tento skutkový stav veci :

Uznesením Prezídia Policajného zboru , Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odbor Východ, L..A.. Č.: T.-XX/BOK-U.-XXXX A. H.E. XX.X.XXXX bolo vznesené obvinenie X) Y. Č. W.. XX.X.XXXX, M. F. L. Č.. XX, I.. Y., X) Y. Č. W.. XX.X.XXXX , M. F. U. V. , Z. K.. Č.. XXX/XX, X) J. U. W.. XX.X.XXXX, M. F. Z. K.. Č..XXX/XX , G. E.. X E. X za zločin marenia spravodlivosti formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 344 ods. l písm. b) Trestného zákona a Ad. 3 za zločin marenia spravodlivosti formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Z predmetného uznesenia vyplýva , že na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že Y. Č., J. U. , Y. Č. a ďalšie doposiaľ nestotožnené osoby, od presne nezisteného času pravdepodobne I. XX.XX.XXXX H. XX.X.XXXX , na doposiaľ presne nezistených miestach, pravdepodobne v košickom kraji pozmeňovali a marili dôkaz vo vyšetrovaní trestnej veci obvineného JUDr. R. L., vedenej na Úrade boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru, odbor Stred pod Č.: T.-X/BOK-L.-XXXX pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. l písm. b) Trestného zákona takým spôsobom, že J. U. H. XX.X.XXXX U. Č. I. XX:XX:XX Q.. E. Y. Č. H. XX.X.XXXX U. Č. I. XX:XX:XX Q.. T. V. Y. L. Y. Č. E. I. R.. R. L. v telefonických rozhovoroch hovorili Y. Č., aby vypovedal tak ako spolu rozprávali a ako bolo dohodnuté, pričom J. U. mu taktiež odkázal, že za každý zmenený výsluch mu má byť vyplatená suma v hodnote 50.000,-Sk , následne Y. Č. H. XX.X.XXXX U. Č. I. XX:XX H. XX:XX Q.. v MK. ako svedok pri konfrontácii s obvineným JUDr. R. L.Ó. zmenil pred vyšetrovateľom svoje výpovede zo dna X.X.XXXX E. XX.X.XXXX v prospech JUDr.R. L., tak že aj keď ho v uvedených výpovediach usvedčoval z trestnej činnosti, na konfrontácii dňa 30.3.2010 sa JUDr. R. L. ospravedlnil za to čo mu spôsobil a povedal, že JUDr. R. L. nespáchal skutok z ktorého je obvinený, pričom po konfrontácii dňa 30.3.2010 o 11:02.39 hod. a o 11:03:26 hod. sa Y. Č. pokúšal telefonicky spojiť s obvineným JUDr. R. L. a obvinený J. U. mu povedal, že JUDr. R. L. sa s ním teraz nestretne, ale že sa s ním stretnú potom spoločne, pričom týmto svojim konaním obvinený Y. Č. E. Y. Č. falšovali a pozmeňovali dôkaz v trestnom konaní a obvinený J. U. T. neoprávnenú výhodu, aby tak pôsobil na svedka v trestnom konaní.

Prokurátorka Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky uznesením č. D. J. XX/XXXX-XX A. H. XX.X.XXXX v trestnej veci vedenej proti obvinenému Y. Č., I. J. U. E. I. Y. Č. za zločin marenia spravodlivosti formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 344 odsek l písm. b), d) Trestného zákona, spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, vedenej na Úrade boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru , odbore Východ, oddelenia vyšetrovania pod sp.zn. T.-XX/BOK-U.-XXXX, rozhodla o sťažnosti 1) obvineného Y. Č. W.. XX.X.XXXX, 2) obvinenej Y. Č. W.. XX.X.XXXX, X) I. J. U. W.. XX.X.XXXX, tak, že sťažnosť zamietla z dôvodu, že sťažnosti obvinených nie sú dôvodné. Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že splnomocnený advokát Y..C. Š. podal proti uvedenému uzneseniu o vznesení obvinenia písomne sťažnosť v zastúpení všetkých troch obvinených dňa XX.R. XXXX, ktorá je obsahovo totožná vo vzťahu ku všetkým trom obvineným, t.j. že napadnuté uznesenie vyšetrovateľa nie je odôvodnené v zmysle § 189 Trestného poriadku. Z obsahu sťažnosti ďalej vyplýva, že v odôvodnení uznesenia o vznesení obvinenia nie sú uvedené skutočnosti, ktoré boli vzaté za dôkazné, dôkazy o ktoré sa skutkové zistenia opierajú a úvahy, ktorými sa rozhodujúci orgán spravoval pri hodnotení dôkazov. Obvinení prostredníctvom svojho obhajcu tiež namietali zákonnosť tzv. odposluchov, pričom zdôraznili, že obhajcovi nebolo umožnené preveriť obsah rozhodnutia Krajského súdu Košice pod č. V.-U.-X-X/XXXX-X-W. A. H. X.R. 2010 o udelení súhlasu na odpočúvanie účastníckej stanice XXXX XXX XXX. Z podanej sťažnosti ďalej vyplynulo, že aj v prípade pripustenia zákonnosti použitia „odposluchov“ , zo záznamov označenej účastníckej stanice zo dňa XX.X.XXXX W. je zrejmé, že sa obvinení Y. Č., I. Y. Č. E. I. J. U. dopustili trestnej činnosti, ktorá im je kladená za vinu. Tvrdenia vyšetrovateľa v tomto smere označili za tendenčné a považujú ho za domnienku, ktorá nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Podľa názoru obvinených z obsahu odposluchov a záznamov je zrejmé, že sa žiadnej trestnej činnosti nedopustili a na zmene výpovede v trestnej veci R..R. L. sa nedohodli a obvinený Y. Č. nemal za každú zmenu výpovede dostať 50.000,-Sk. Z odôvodnenia uznesenia o zamietnutí sťažnosti ďalej vyplynulo, že prokurátorka Generálnej prokuratúry SR mala za to, že vyšetrovať postupoval správne a v súlade so zákonom, keď vzniesol obvinenie Y. Č. E. Y. Č. za zločin marenia spravodlivosti spáchaný formou

spolupáchateľstva podľa § 20, § 344 odsek l písmeno b) Trestného zákona a J. U. za zločin marenia spravodlivosti spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 344 odsek l písmeno d) Trestného zákona, na základe čoho je odôvodnený záver, že zločin spáchali všetci traja obvinení. Uviedla, že výsledky doterajšieho vyšetrovania a zistené skutočnosti zadokumentované vo vyšetrovacom spise, ktorého rovnopis preskúmala spolu s napadnutým uznesením, nasvedčujú tomu, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie vo veci zločinu marenia spravodlivosti spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20, § 344 odsek l písm. b), d) Trestného zákona, bol spáchaný, má znaky zločinu a sú dôvody na podozrenie, že tento skutok spáchali obvinení Y. Č. , Y. Č. E. J. U.. Dôvodnosť vznesenia obvinení všetkým obvineným je preukázaná predovšetkým úkonmi vykonanými podľa zákona č. 166/2003 Z.z., ktoré tvoria utajenú prílohu vyšetrovacieho spisu. Podľa § 119 odsek 2 Trestného poriadku za dôkaz môže slúžiť všetko, čo sa získalo podľa tohto zákona alebo podľa osobitného zákona. V tomto ponímaní je potrebné zákon č. 166/2003 Z.z. považovať za osobitný zákon. Súčasne poukázala na list Krajského L. U. V. sp.zn. X L. A. XX.R. XXXX, ktorý potvrdzuje zákonnosť odpočúvania a zaznamenávania telekomunikačnej prevádzky na telefónnom čísle XXXX XXX XXX a to v období od X.R. XXXX H. X.E. XXXX. Po vrátení originálu vyšetrovacieho spisu z Okresného súdu v Y.ch, ktorého prílohou bola utajená príloha, bude možné, aby splnomocnený advokát preštudoval označenú prílohu, v ktorej sa nachádza rozhodnutie Krajského L. V., na základe ktorého bol uskutočnený záznam telekomunikačnej prevádzky uskutočnený. Prokurátorka Generálnej prokuratúry SR ďalej uviedla, že z dôkazov získaných na základe označeného zákona vyplýva, že obvinení boli pred vykonaním konfrontácie medzi JUDr. R. L. a obvineným Y. Č. v telefonickom kontakte a z ich rozhovorov bez pochybností vyplýva, že sa rozprávajú o tom, ako má obvinený Y. Č. vypovedať pri konfrontácii dňa 30.3.2010 v inej, vyššie uvedenej trestnej veci. Súčasne z rozhovoru medzi obvineným Y. Č. a obvineným J. U.Ľ. vyplýva, že za výpoveď „sľúbili dať 50“. Na túto skutočnosť obvinený Y. Č.K. C., že na čo mu to bude, keď je vážne chorý. Po skončení konfrontácie, obvinený Y. Č. L. T. trikrát telefonicky kontaktovať R..R. L. prostredníctvom mobilného telefónu , ktorý je evidovaný na priateľku R..R. L., R. N. (žije s ňou v spoločnej domácnosti a číslo udal R..R. L. vyšetrovateľovi ako kontaktný telefón na jeho osobu), ktorý však hovory neprijal. Preto obvinený telefonuje obvinenému J. U., pričom na oznámenie obvineného Y. Č., že „ten, s ktorým teraz bol, mu neberie telefón“, mu obvinený J. U. vysvetľuje, že R.. R. L. mu telefón ani nezdvihne, ale neskôr sa stretnú všetci traja.

Rozsudkom Okresného L. Y. Č.. XT/XX/XXXX-XXX A. H. XX.X.XXXX F. I. Y. Č. W.. XX,X,XXXX E. J. U. W.. XX.X.XXXX uznaní za vinných, a čo sa týka obžalovaného J. U., v skutku 1 rozsudku, zo zločinu marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. l písm. b, d) Tr. zákona,. Z rozsudku vyplýva, že obžalovaní Y. Č. E. J. U. od presne nezisteného času, pravdepodobne od 3.X.XXXX H. XX.X.XXXX , na presne nezistených miestach v košickom kraji, pozmeňovali a marili dôkaz vo vyšetrovaní trestnej veci obvineného R..R. L., vedenej na Úrade boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru, odbor Stred, T. Č.: T.-L.-XXXX pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. l písm. b) Tr. zákona tak, že obžalovaný J. U. H. XX.X.XXXX U. Č. I. XX.XX.XX Q. E. Y. Č. H. XX.,X.XXXX U. Č. I. XX.XX.XX Q.., pred konfrontáciou medzi svedkom Y. Č. E. I. R..R. L., v telefonických rozhovoroch hovorili Y. Č., aby vypovedal tak, ako spolu rozprávali a ako bolo dohodnuté, pričom l. J. U. mu taktiež odkázal, že za každý zmenený výsluch mu má byť vyplatená suma v hodnote 50.000,-Sk, následne obžalovaný Y. Č. H. XX.X.XXXX v čase od 10.35 h do 10.,55 h. U. Y. ako svedok pri konfrontácii s obvineným JUDr.R. L. zmenil pred vyšetrovateľom svoje výpovede zo dňa X.X.XXXX a XX.X.XXXX v prospech JUDr.R. L. tak, že aj keď ho v uvedených výpovediach usvedčoval z trestnej činnosti, na konfrontácii dňa XX.X.XXXX L. R.. R. L. ospravedlnil za to, čo mu spôsobil a povedal, že R...R. L. nespáchal skutok, z ktorého je obvinený, pričom po konfrontácii dňa 30.X.XXXX U. Č. I. XX.XX.XX Q.. kontaktoval telefonicky obžalovaného J.N. U., ktorému oznámil, že vypovedal tak, ako sa predtým dohodli, a že kedy sa môže stretnúť s JUDr.R. L. a obžalovaný J. U. mu povedal, že R.. R. L. sa s ním teraz nestretne, ale že sa s ním stretnú spoločne, pričom týmto svojim konaním obžalovaní Y. Č. , Y. Č. E. J. U. v trestnom konaní marili dôkaz a obžalovaný J. U. ponúkol neoprávnenú výhodu, aby tak pôsobil na svedka v trestnom konaní, teda obžalovaný J. U. v skutku l rozsudku v trestnom konaní maril dôkaz, sľúbil a ponúkol neoprávnenú výhodu, aby pôsobil na svedka v trestnom konaní, za to sa odsúdil obžalovaný J. U. podľa § 344 ods. l Tr. zák., za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákl, § 36 písm. j) Tr. zák., § 37 písm. c) Tr.zák k trestu odňatia slobody 24 mesiacov. Podľa § 49 ods. l písm. a), § 50 ods. l Tr. zák. súd výkon trestu odňatia slobody podmienečne odložil na skúšobnú dobu v trvaní 36 mesiacov. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že obžalovaný J. U. ku skutku pod bodom 1 uviedol, že si nie je vedomý, aby sa dopustil nejakého trestného činu. Poprel, aby s obžalovaným Y. Č. hovoril o konfrontácii a o tom, čo má pri konfrontácii hovoriť. K osobe R. L. uviedol, že tento bol jeho obhájcom v roku 2003, kedy

mal haváriu. Rovnako pripustil, že s obžalovaným Y. Č. rozprával v súvislosti so snahou obžalovaného spojiť sa telefonicky s R.. R. L., avšak nepamätal si na obsah tohto rozhovoru. Rovnako tak dodal, že s R..R. L. sa stretol raz v súvislosti s problémom v práci, pričom tak tomu mohlo byť niekedy v roku 2008 resp, 2009. Obžalovaný poprel, aby mal nejaký konkrétny dôvod ovplyvňovať Y. Č. k zmene výpovede a tomuto ponúkať 50.000,-Sk za zmenu výpovede. V závere výpovede obžalovaný dodal, že v uvedenom čase spoločne s obžalovaným ME. Č. dovážali na Slovensko autá z USA, pričom ich spoločný telefonát sa týkal práve dovozu týchto áut. Rovnako tak sumy peňazí, ktoré boli spomínané v rámci ich rozhovoru, sa týkali peňazí za dovážané autá.

Krajský súd V. C. Č.. XTo/XX/XXXX.XXX A. H. XX.X.XXXX v trestnej veci proti obžalovanému Y. Č. a spol., pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. I písm. b) Tr. zák. a iné, o odvolaní prokurátora a obžalovaných proti rozsudku Okresného súdu v Y. L..A.. XT/XX/XXXX A. H. XX.X.XXXX na verejnom zasadnutí konanom v KI. dňa XX.R. XXXX rozhodol tak, že obžalovaného J. U. pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. I písm. b),d) Tr. zák. oslobodil spod obžaloby Generálnej prokuratúry, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Z odôvodnenia rozsudku Krajského L. V. L.. XTo/XX/XXXX A. H. XX.X.XXXX vyplynulo, že obžalovaný J. U. prostredníctvom svojho obhajcu v písomných dôvodoch odvolania uviedol, že prvostupňový súd sa pri rozhodovaní o otázke viny opieral výlučne o vykonané odposluchy telefonických rozhovorov, ktoré neboli získané zákonným spôsobom a ani nemali byť v konaní pred súdom použité. Počas celého prípravného konania , ako aj konania pred súdom I. stupňa poukazoval na skutočnosť, že odpočúvania a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky uskutočnené na základe súhlasu zo dňa X.X.XXXX L..A.. V. V. - U.-X-X/XXXX-X.W. je v rozpore s platným právom a takýto dôkaz je v konaní nepoužiteľný. Ako to vyplýva zo samotného súhlasu, tento bol udelený v zmysle zák.č. 166/2003 Z.z. na odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky u osoby J. E. , W.. XX.X.XXXX, s cieľom preveriť pravdivosť informácií ohľadne jej údajnej nelegálnej činnosti. Podľa názoru obžalovaného použitie ITP v danom prípade je nielen v rozpore s ust. § 4 ods. 3 písm. c) zák.č. 166/2003 Z.z. , nakoľko tento rozhovor nemal nič spoločné s dôvodom, pre ktorý bol udelený súhlas, ale je predovšetkým v rozpore s ust. § 4 ods. 3 písm. a) zák.č. 166/2003 Z.z., pretože odpočúvanie a zaznamenávanie telekomunikačnej prevádzky sa uskutočnilo medzi osobami, z ktorých ani jednou nebola J. E., W.. XX.X.XXXX. Podrobne poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR a uviedol, že v konaní pred súdom 1.stupňa bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, keď napriek opakovaným žiadostiam z ich strany súd odmietol vykonať dôkaz, a to oboznámenie sa so žiadosťou, na základe ktorej bol udelený samotný súhlas na vykonanie odpočúvania a zaznamenávania telekomunikačnej prevádzky zo dňa 5.X.XXXX L..,A.. V. V.-U.-X-X/XXXX-X-W.. Podľa názoru okresného súdu jediným usvedčujúcim dôkazom v tejto veci sú záznamy telefonickej prevádzky medzi obžalovaným J. U. a obžalovaným Y. Č.I., ktorých obsah podľa názoru obžalovaného, nesvedčí o spáchaní akejkoľvek trestnej činnosti, nakoľko ich obsah je neurčitý a nejasný.

V odôvodnení rozhodnutia XTo /. Krajský L. U. V. uvádza, že podľa § 4 ods. I Zákona o ochrane súkromia pred odpočúvaním, žiadosť o použitie informačno-technického prostriedku sa predkladá písomne súdu príslušnému podľa § 4a. Žiadosť musí obsahovať : a) druh informačno-technického prostriedku, ktorý sa má použiť, miesto jeho použitia, navrhovaný čas trvania jeho použitia, údaje o osobe, voči ktorej sa má tento prostriedok použiť, b) informácie o predchádzajúcom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú sa podáva žiadosť, c) dôvody na použitie informačno-technického prostriedku. Súd nesmie rozhodnúť o žiadosti , ktorá nemá zákonom ustanovené náležitosti a takúto žiadosť vráti žiadateľovi. Žiadosť, na podklade ktorej sudca krajského súdu rozhodol, bola podľa názoru krajského súdu odôvodnená skutkovo dostatočne a konkrétne, avšak neboli z nej zrejmé informácie v zmysle písm. b) citovaného ustanovenia o predchádzajúcom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú sa žiadosť podáva. Z uvedeného dôvodu bolo snahou krajského súdu oboznámiť sa nielen so žiadosťou , na podklade ktorej sudca krajského súdu rozhodol o vydaní súhlasu na použitie ITP prostriedkov, ale aj s kriminálnym zväzkom, na podklade ktorého ako nevyhnutného predpokladu pre rozhodnutie, sudca krajského súdu podanú žiadosť posudzoval. Preto krajský súd za účelom objektívneho posúdenia danosti predpokladov vyplývajúcich z § 4 ods. 3 písm. b) citovaného zákona, požiadal dňa XX.XX.XXXX Prezídium policajného zboru, Úrad boja proti organizovanej kriminalite, Odbor Východ, oddelenie odhaľovania o zapožičanie kriminálneho zväzku č. T.-U.-X/XXXX-F.-U. k žiadosti o použitie informačno-technického prostriedku zo dňa X.X.XXXX podľa zák.č. 166/2003 Z.z. Dňa 3.11.2011 Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ,

Prezídium Policajného zboru , Úrad boja proti organizovanej kriminalite pod sp.A.. T.-F.-XXX-XXX/XXXX doručil krajskému súdu nesúhlas s poskytnutím vyžiadaného kriminálneho zväzku , ktorý odôvodnil tým, že vo veci prebieha dlhodobo rozpracovanie ďalších osôb a inej obzvlášť závažnej organizovanej trestnej činnosti páchanej zločineckou skupinou, pričom dokumentovaná trestná činnosť nesúvisí s prejednávanou trestnou vecou. Z uvedeného dôvodu nebolo v rámci možností krajského súdu preskúmaním skutočností vyplývajúcich z kriminálneho zväzku, na ktorý poukázal aj sudca krajského súdu v odôvodnení posudzovaného súhlasu na použitie ITP prostriedkov, zistiť a overiť v trestnom konaní pred všeobecným súdom existenciu a danosť konkrétnych informácií o predchádzajúcom neúčinnom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú sa podáva žiadosť a teda nebolo možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností dospieť v konaní pred súdom k záveru, že žiadosť spĺňala všetky zákonné náležitosti vyplývajúce z citovaného ustanovenia § 4 ods. 3 zák.č. 166/2003 Z.z. o ochrane súkromia. S prihliadnutím na právo obžalovaného na spravodlivý proces a dôsledné zachovanie práva na obhajobu tak nemožno podľa názoru krajského súdu na základe vyššie uvedeného konštatovať jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností ani zákonnosť vydania súhlasu krajského súdu sp.zn. V. V. - U.- X-X-XXXX-X W. A. H.E. X.X.XXXX a tým pádom nemožno ani dospieť k záveru, že odposluchy a ich prepisy použité v predmetnej trestnej veci vo vzťahu k posudzovanému skutku boli získané zákonným spôsobom. Vzhľadom na z vyššie uvedených skutočností vyplývajúcu nejednoznačnosť a z toho vyplývajúcu pochybnosť o zákonnosti získania odposluchov a ich prepisov, v zmysle zásad “in dubio pro reo“ a „z nepráva nemôže vzniknúť právo“, dospel krajský súd k záveru, že predmetné odposluchy a ich prepisy vyhotovené na podklade vyššie uvedeného rozhodnutia sudcu v konaní pred súdom ako dôkaz použiť nemožno. Trestný poriadok ustanovením § 119 ods. I Tr. por. jednoznačne vylučuje použitie dôkazov, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Je tomu tak preto, aby boli dodržané základné práva občanov garantované Ústavou a Dohovorom. Vyššie uvedené skutočnosti sú zároveň podkladom pre záver krajského súdu o nestotožnení sa s odvolacími námietkami prokurátora Generálnej prokuratúry SR, týkajúcimi sa zákonnosti použitia informačno-technických prostriedkov vo vzťahu k posudzovanému skutku. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, krajský súd oproti názoru okresného súdu na prepisy hovorov, ktoré sa vzťahujú na posudzovaný skutok neprihliadal, čo zároveň viedlo krajský súd k názoru, že nemožno vyvodiť jednoznačný a nespochybniteľný záver, že úmyslom obžalovaných bolo mariť spravodlivosť v trestnej veci R.. R. L.. Pokiaľ ide o obžalovaného J. U. E. I. Y. Č. , je potrebné poukázať na skutočnosť, že jediným dôkazom svedčiacim o ich účasti na posudzovanom skutku, boli záznamy telekomunikačnej prevádzky a ich prepisy. Keďže krajský súd z dôvodov vyššie uvedených vyhodnotil v prospech obžalovaných tieto dôkazy ako nepoužiteľné, za absencie akýchkoľvek iných dôkazov, nemožno vo vzťahu k týmto dvom obžalovaným konštatovať naplnenie žiadneho z pojmových znakov žalovaného trestného činu marenia spravodlivosti u obžalovanej Y. Č. podľa § 344 ods. I písm. b) Tr. zák. a u obžalovaného J. U. podľa § 344 ods. I písm. b), d) Tr. zák. Rozhodnutie o vine možno založiť len na jednoznačných a ničím nespochybniteľných dôkazoch, o ktorých súd nemá žiadne pochybnosti resp. ktoré nepripúšťajú žiadny iný záver. Krajský súd vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti v zmysle zásady „in dubio pro reo“ obžalovaných Y. Č. , J. U. E. Y. Č.Š.ú podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodil spod obžaloby Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky pre tento posudzovaný skutok, keďže nebolo možné jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností rozhodnúť o vine obžalovaných, nakoľko nebolo možné jednoznačne a bez akýkoľvek pochybností dospieť k záveru, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní.

Žiadosťou zo dňa XX.X.XXXX J. U. požiadal Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

Generálna prokuratúra SR listom sp.zn. D. L. XXX/XX-X A. H. XX.X.XXXX právnemu zástupcovi žalobcu JUDr.T. Y. potvrdila prijatie Ž.K. J. U. o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody dňa XX.X.XXXX. Zároveň oznámila, že prípisom zo dňa XX.X.XXXX F. R..T. Y. ako právny zástupca žiadateľa oboznámený s tým, že Generálna prokuratúra SR postupuje žiadosť na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky ako orgán príslušný vo veci konať. S prihliadnutím na skutočnosť, že Ministerstvo spravodlivosti SR prípisom zo dňa XX.X.XXXX vrátilo žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody späť na Generálnu prokuratúru SR, zotrváva na svojom pôvodnom právnom závere, že Generálna prokuratúra SR nie je orgánom, ktorý by mal v danej veci konať.

Ministerstvo spravodlivosti SR Bratislava listom zo dňa XX.X.XXXX vrátilo žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zák.č. 514/2003 Z.z. Generálnej prokuratúre SR .

Žalobca J. U. na pojednávaní popísal dôvody, pre ktoré žalobu podal. Uviedol, že skoro ráno asi o 6.30 hodiny búchali na dvere kukláči s policajtmi. Spolu s priateľkou chovali psy aj na výstavy a tieto psy boli toho času vo vnútri. Priateľka šla psy zatvoriť a on išiel otvoriť dvere. Vtedy mu policajti doniesli predvolanie a dali mu putá na ruky. Kapušany sú malé mesto. Zobrali ich spútaných ako zločincov, držali ich celý deň v Košiciach na výsluchu bez jedla a poobede im povedali , že pôjdu do CPZ. Susedia začali hneď o tom hovoriť. Nemohli ani zavolať do práce, aby dali vedieť , čo je s nimi. Nemohli zavolať ani rodine, aby im vysvetlili , čo sa stalo a aby sa niekto postaral o psov, lebo celý deň boli zatvorené. Po tom, čo ich dali do CPZ, na druhý deň ich postili domov . Keď sa presťahovali do domu, nadviazali kontakty aj so susedmi, ale po tomto zásahu susedia sa s nimi už nechceli kamarátiť, len sa pozdravili a to bolo všetko. Jeho terajším zamestnávateľom je Z. L..C..I.. Y. , čo je železničná prekládková stanica. Firma sa zaoberá prekládkou z Ukrajiny na Slovensko a ďalej do Európy a opačne. Hlavná firma je v F., U. Y.I. je pobočka a pobočka má asi tridsať ľudí. U. Y. robil zástupcu riaditeľa. Je len zamestnancom tejto spoločnosti a v súčasnosti je vo výpovednej dobe. Pracovný pomer mu končí XX.XX.XXXX. Jeho nadriadení sa dozvedeli , čo sa stalo. Policajti mu doniesli, tiež jeho družke, priamo do zamestnania predvolanie. Doniesli to pred všetkými zamestnancami, nadriadenému sa to nepáčilo, že za nim prišli policajti a čo sa s nimi deje. Ani v zamestnaní tie vzťahy už neboli také, ako predtým. Je to malé mesto a malá firma a ľudia si za jeho chrbtom pošuškávali, pýtali sa prečo a za čo? Trvalo to asi dva roky, ani riaditeľovi sa nepáčilo, že chodí po súdoch . Potom sa aj majitelia firmy dozvedeli o tom, čo sa stalo. Majitelia firmy sú z F., už ich nepozývali do F.vy, vzťah s nimi sa pokazil a nebol na dobrej ceste. Kvôli tomu mal aj viaceré nedorozumenia s priateľkou, nedorozumenia v práci a po dlhšej dobe s ním zrušili aj pracovnú zmluvu. Načrtli mu, že nebude dobré, aby robil na takej funkcii (že nejaký zločinec robí zástupcu firmy) alebo aby robil na nižšej funkcii alebo aby odišiel dohodou. A keď sa rozišiel s družkou, predal dom a odišiel bývať k rodičom. Aj rodičia boli vystresovaní a dodnes nevedia na to zabudnúť. Zásah do osobnostnej sféry vidí v tom, že stratil priateľku, rodinu, v V. už ťažko nájde robotu . Uviedol, že má stredoškolské U. L. X. U.É. V. L. Y.. Čo sa týka vznesenia obvinenia a a vplyv tejto skutočnosti na vzťah k nadriadeným a k jeho kolegom uviedol, že pred vznesením obvinenia bol vzťah s podriadenými kamarátsky a po vznesení obvinenia kamarátsky vzťah skončil a zostal len firemný. Na otázku povereného zástupcu žalovanej strany , že za obdobie od XX.X.XXXX, kedy mu bolo vznesené obvinenie , až právoplatne skončenej veci XX.X.XXXX, koľko ľudí bolo prepustených uviedol, že asi jeden človek. Na otázku povereného zástupcu žalovanej strany, prečo až po 2,5 roku od skončenia veci a po štyroch rokoch od vznesenia obvinenia , mu bola daná výpoveď uviedol, že majiteľ firmy sa nezdržiaval na Slovensku a preto sa o tom nedozvedel. O jeho problémoch sa dozvedel v roku 2013. Na pojednávaní dňa XX.X.XXXX Ž. svoju výpoveď doplnil a uviedol, že riaditeľ najsamprv chcel, aby ukončil pracovný pomer dohodou , na čo však nepristúpil a povedal im, že pokiaľ ho chcú prepustiť, nech ho prepustia s nejakým normálnym dôvodom. Na druhý deň mu poslali z Bratislavy výpoveď, že zrušili jeho miesto z organizačných dôvodov - nadbytočnosť. Nedostal od ich ani odstupné, na čo by mal aj nárok, lebo 7-8 rokov vo firme pracoval. Momentálne je na úrade práce od X.XX.XXXX, úrad mu však nič neponúkol, Zháňal si prácu, ale v Kapušanoch je veľmi ťažko nájsť si prácu.

Svedok Y. N. na pojednávaní dňa XX.X.XXXX uviedol, že je mu známy predmet konania , pracuje vo firme Z. Y.I. I. X.XX.XXXX a od začiatku roka 2005 vo funkcii riaditeľa. S. U. Y. L. zaoberá prekládkou tovaru, ktorý príde z Ukrajiny alebo z Ruska a expeduje sa po celej Európe. Čo sa týka žalobcu, žalobca bol jeho podriadeným pracoval ako jeho zástupca. Vzťah medzi nimi bol kamarátky a zotrval až doteraz. Uviedol, že v súčasnosti žalobca už nie je zamestnancom firmy. K predmetu konania uviedol, že bolo to asi v roku 2010, kedy žalobca neprišiel do práce, vôbec nevedeli, čo sa stalo. Volal mu, ale nevedel sa mu dovolať. Volaj aj jeho priateľke, ktorá s nim žila , ale ani tej sa nevedel dovolať. Nepamätá si , po koľkých dňoch prišiel žalobca do práce. Dozvedel sa , že mali doma domovú prehliadku, že boli zadržaní policajtmi a že majú nejaké problémy s políciou. Bral to však tak, že to nie je dobré pre neho ako osobu, ale nie je to dobré ani pre firmu. Ľudia sa začali pýtať, lebo V.y je malé mesto, že prečo boli policajti, že to nerobí dobré meno firme. Ako nadriadený chcel, aby ten problém, ktorý mali, aby sa čí čím skôr ukončil. T. U. musel z práce odchádzať, i policajti za nim chodili do práce, musel odchádzať na súdne pojednávania, výsluchy a jemu ako jeho nadriadenému sa to nepáčilo. Ale na druhej strane musí povedať, že T. U. patril medzi ľudí, ktorí boli zodpovední, zodpovedne si plnili svoje úlohy, preto mu to toleroval a chcel, aby sa to čím skôr ukončilo a aby z toho nevznikol ďalší problém, pretože aj on má svojich nadriadených v Bratislave, ktorí by to brali nekompromisne. S pánom U. ako zamestnancom bol spokojný, jeho problém ďalej nehlásil, bol si vedomý toho, že v prípade, ak by to bol nahlásil, bol by s ním ukončený pracovný pomer. Až raz zavolal majiteľ firmy, či vie, koho zamestnáva. Nadriadenému

sa nepriznal že o tom vie, vypočul si jeho vyjadrenie. Povedali mu, že mal policajnú prehliadku, má nejaký súdny spor a povedali mu, že so žalobcom treba ukončiť pracovný pomer. Bolo to niekedy začiatkom alebo v strede roku 2014. Nakoniec musel s T..U. G. pracovný pomer. Na otázku súdu, čo teda bolo dôvodom toho, že s p.U. F.ol ukončený pracovný pomer , svedok uviedol, že dôvodom ukončenia pracovného pomeru bola skutočnosť, že volal mu majiteľ, že je treba s p.U. ukončiť pracovný pomer. Pánovi U. dali výpoveď z dôvodu zrušenia pracovného miesta. Skutočnou príčinou však bolo to, že majiteľ nechcel, aby firma mala takého zamestnanca vo firme. Na otázku súdu, prečo s T..U. ukončili pracovný pomer až po tom, čo bol p.VE. oslobodený spod obžaloby, svedok uviedol : „Je pravda, hľadí sa na navrhovateľa ako nevinného, ale to poškodené meno mu už zostalo. A preto sa firma snažila zbaviť takých ľudí, ktorí nie sú pre firmu čistí. .....Každý človek, ktorý má nejaké opletačky so zákonom, má problém nájsť si zamestnanie. A najmä zvlášť na pozícii, v ktorej bol pán U. ako zástupca riaditeľa“. Svedok ďalej uviedol, že i zamestnanci pozerali na to, či ich odsúdia, neodsúdia, aký majú problém a že okolie o nich stále rozpráva, že mali doma políciu, že čo vyviedli. Oslobodenie spod obžaloby meno , im meno neočistilo. Mal dojem, že po tom, čo bolo vznesené obvinenie T. U., zamestnanci ho trošku prestali rešpektovať, lebo má problémy s políciou.

Svedkyňa Y. V. W. T. H. XX.X.XXXX vypovedala, že žila v spoločnej domácnosti so žalobcom do konca roka 2012 , a to deväť rokov ako druh a družka. K okolnostiam predmetu konania uviedla, dňa XX.X.XXXX im na dvere zabúchali kukláči, V tom čase bola na PN-ke. Mala narazené koleno, nemohla sa veľmi pohybovať, priateľ mal ísť ráno do práce. V čase, kedy boli zadržaní, bývala už v spoločnom byte so žalobcom, chceli si založiť rodinu. Kapušany sú malé mesto. Dosť dlho čakali na pridelenie tohto domu. Padlo na nich zlé svetlo, keď ráno prišli kukláči a vzali ich na výsluch. Dovtedy žili usporiadaným životom, chodili do práce, popri tom svedkyňa študovala na vysokej škole, taktiež chovali psov, aktívne sa venovali kynológii, ktorý odbor aj študovala. V tom čase mali aj dvoch psov v byte. Museli zavolať do práce, že neprídu a povedať, že ich zobrali kukláči, z čoho vedúci nebol nadšený. Nevedeli ani , ako dlho tam budú , ani kvôli čomu ich zobrali. A pre nich to nebola bežná vec. Po zadržaní zostali U. V. celý deň bez jedla a vody, následne boli vzatí do cely predbežného vyšetrenia. Trestné konanie sa ťahalo dlho, dva roky, pokiaľ došlo k rozsudku. So žalobcom držali spolu, ale stále sa kvôli tomu hádali a dávala za vinu žalobcovi, že k tomu došlo. Vzťah medzi nimi už nebol taký ako predtým, čo vyústilo k tomu, že keď skončil súd, rozišli sa koncom roka 2012, napriek tomu, že ich vzťah predtým bol dobrý, plánovali si založiť rodinu a žiť spolu. Svedkyňa sa na to presťahovala ku svojim rodičom do Stretavy, nakoľko Kapušany sú malé mesto, tam každý každého pozná. Tak isto sa to roznieslo v práci, keďže pracovali u toho istého zamestnávateľa. Žalobca už nepracuje a svedkyňa je momentálne na materskej dovolenke, v lete 2013 uzavrela manželstvo s iným partnerom. So žalobcom sa nestretáva, vie len toľko, že sa vedenie v Bratislave dozvedelo o tom, že bol zadržaný. Kedy sa vedenie v Bratislave o problémoch dozvedelo, svedkyňa sa nevedela vyjadriť. Svedkyňa ďalej poukázala na to, ako prišli policajti , rovno do firmy doručiť im súdnu zásielku, čo nebolo milé a určite zanechalo stopy. Čo sa týka reakcie a vzťahov so susedmi, svedkyňa uviedla, že keď sa nasťahovali, bývali tam mladé rodiny, páry, navzájom si pomáhali, navštevovali sa, robili si záhrady, chodili si posedieť na kávu, ale potom, čo zabúchali kukláči, tak aj deti sa ich pýtali „čo zlého ste urobili, že prišli kukláči?“ Tie vzťahy ochladli a už sa nenavštevovali. Aj keď boli oslobodení po dvoch rokoch, prezumpcia neviny je u nás neznámym pojmom. Svedkyňa priznala, že aj ona podala rovnakú žalobu ako žalobca.

Podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa čl. 5 ods. l a 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len Dohovoru), každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a každý , kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie. Podmienkou práva na odškodnenie je porušenie niektorého ustanovenia čl. 5 ods. l až 4 Dohovoru alebo že pozbavenie osobnej slobody je v rozpore s vnútroštátnym právom. Predpokladom nároku je vznik škody v príčinnej súvislosti s namietavým porušením čl. 5. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa pod škodou v zmysle čl. 5 ods. 5 Dohovoru rozumie ako škoda materiálna, tak nemateriálna (napr. rozhodnutia Wasink v. Holandsko, Tsirlis a Kouloumpas v. Grecko (Rozsudok NS SR z 31.5.2007, sp.zn. 4Cdo 177/2005, tiež Zbierka stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2009).

Podľa ust. § 3 ods . 1, 2 zák.č. 514(2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (v ďalšom len zák.č. 514/2003 Z.Z.), štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím b) nezákonným zatknutím , zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.
Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa ust. § 5 ods. l zák .č. 514/2003 Z.z. , právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa ust. § 6 ods. l, 2 zák.č. 514/2003 Z.z. ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie , ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd , ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.
Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky a nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa ust. § 7 zák.č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o zatknutí, zadržaním ale bo iným pozbavením osobnej slobody má ten, na kom bolo vykonané , ak bolo rozhodnutie zrušené ako nezákonné alebo pri ňom došlo k nesprávnemu úradnému postupu.

Podľa ust. § 15 ods. 1, 2 zák.č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.
Ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa ust. § 17 ods. l, 2, 3 4 zák.č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.
V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.
Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) Osobu poškodeného , jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) Závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) Závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) Závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom postavení.
Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť
vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

Podľa ust. § 16 ods. 4 zák.č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia , že neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

Podľa ust. § 3 nar. vlády SR č. 87/1995 Z.z. , ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.2.2013 , výška úrokov je o päť percentuálnych bodov vyššia ako

základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie) , ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska , či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zavinil. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti vedeného orgánom verejnej moci, je výsledok tohto konania.
Konajúci súd zhodne , tak ako žalobca, konštatuje, že boli vydané i viaceré rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva , ako napr. Sekanina c.Rakúsko (25.8.1993), podľa ktorého nemožno prihliadať na akékoľvek silné podozrenia voči obvinenému oslobodenému pre nedostatok dôkazov, nakoľko ak bol obvinený právoplatne oslobodený z akéhokoľvek dôvodu (aj pre nedostatok dôkazov), bolo by v rozpore s čl. 6 ods. 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, vyjadrovať presvedčenie nielen o tom, že je obvinený vinný, ale aj o tom, že naďalej existuje podozrenie voči nemu. Podobne sa vyjadril európsky súd aj vo veciach Vostic c. Rakúsko 17.10.2002), ako aj Rushiti c. Rakúsko (2000).

V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zák.č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo medziiným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadné právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené , alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov , podľa § 1 až 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadné právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby (viď bližšie R 70/1994). Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., zotrváva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z.z. (rozsudok NS SR 3Cdo 194/2010).

I keď jedným zo základných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. I veta prvá zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, treba mať na zreteli, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu bolo odčinená (viď bližšie rozhodnutie Najvyššieho L. L. L..A.. XM Z. XX/ XXXX uznesením občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo 6.decembra 2010 navrhnuté na uverejnenie v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR). Zákon č. 514/2003 Z.z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre nezákonnosť má v tomto zmysle tiež zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škody sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatá trestného stíhania , ale na samotný výsledok trestného stíhania.

Žalobca za orgán konajúci v mene štátu vo veciach náhrady škody, označil Generálnu prokuratúru SR. Keďže žalovaná sa s týmto názorom nestotožnila (podľa žalovanej orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody v danom prípade je Ministerstvo spravodlivosti SR), prvostupňový súd za otázku právne zásadného významu označil , či orgánom konajúcim v mene štátu je v danom prípade Generálna prokuratúra SR alebo Ministerstvo spravodlivosti SR.
V tejto súvislosti I. stupňový súd poukazuje na ustanovenie § 4 zák.č. 514/2003 Z.z., ktoré rozlišuje viaceré prípady spôsobenia škôd orgánom verejnej moci a v nadväznosti na túto diferenciáciu určuje viacero orgánov konajúcich v mene štátu.

V zmysle § 4 ods. l písm. a) bod 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak. V zmysle § 4 ods. l písm. b) tohto zákona koná vo veci náhrady škody Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ alebo poverený orgán Policajného zboru. V zmysle § 4 ods. l písm. f) tohto zákona koná vo veci náhrady škody Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (v odkaze pod čiarou je uvedený § 38 zákona č. 151/2003 Z.z. o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní. V zmysle § 4 ods. l písm. 1/ tohto zákona koná vo veci náhrady škody orgán príslušný podľa písmen a) až j), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci. Ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten , ktorý vo veci začal konať ako prvý.

V danom prípade ku škode žalobcu došlo v trestnom konaní. Žalobca za nezákonné rozhodnutie označil Uznesenie o vznesení obvinenia Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, odboru Východ, Č.: T.-XX/BOK-U.-XXXX A. H. XX.X.XXXX, ktorým mu bolo vznesené obvinenie pre skutok vyšetrovateľom kvalifikovaný ako zločin marenia spravodlivosti formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 344 ods. l písm. d) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť spôsobom uvedeným vo výroku predmetného uznesenia.

Čo sa týka určenia , ktorý orgán v zmysle zák.č. 514/2003 Z.z. v znení ostatnej zmeny zákona platnej a účinnej od 1.1.2013 , koná v mene štátu vo veci náhrady škody, 1.stupňový súd sa v celom rozsahu stotožňuje so stanoviskom Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa XX.X.XXXX sp.zn. D. L. XXX/XX-X XX.X.XXXX vo veci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody podľa zákč. 514/2003 Z.z., ktoré sa v súdnom spise nachádza na č. 88-92 a zároveň l. stupňový súd konštatuje, že zákon je koncepčne vystavaný tak, že vo vzťahu k oblasti výkonu verejnej moci, ktorým je trestné konanie, upravuje osobitne zodpovednosť orgánov verejnej moci za škodu v trestnom konaní. Uvedené sa prejavuje okrem iného aj vymedzením okruhu orgánov konajúcich v mene štátu v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú v trestnom konaní v § 4. Koncepčne vychádza znenie § 4 zo zásady, že orgánom konajúcim v mene štátu je orgán, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal alebo ktorého nesprávnym úradným postupom škoda vznikla. Osobitne je táto zásada premietnutá pre oblasť výkonu verejnej moci , ktorou je trestné konanie. Z dikcie § 4 je zrejmé, že zákonodarca túto zodpovednosť rozdeľuje medzi tri subjekty - Ministerstvo spravodlivosti SR (§ 4 ods. l písm. a) prvý bod, Ministerstvo vnútra SR (§4 ods. l písm. b), Generálnu prokuratúru SR (§4 ods. l písm. f). Zo znenia § 4 ods. l písm. a) prvý bod, b) a f) zákona možno dovodiť záver, že z pohľadu priebehu trestného konania a jednotlivých štádií, ktoré ho tvoria, je vymedzenie okruhu orgánov konajúcich v menej štátu odvodené od zodpovednosti za to ktoré štádium trestného konania. Rešpektujúc zásadu, že orgánom konajúcim v mene štátu je orgán, ktorý nezákonné rozhodnutie vydal alebo ktorého nesprávnym úradným postupom škoda vznikla, je nutné v týchto prípadoch dôsledne rozlišovať subjekty zodpovedné za nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup a rovnako je nevyhnutné zohľadňovať využitie tých procesných inštitútov, ktoré sú určené práve na to, aby v trestnom konaní nedochádzalo ku škode. Tejto požiadavke je podriadené aj vymedzenie orgánov konajúcich v mene štátu v prípade trestného konania v § 4, zohľadňujúci pri tom aj fakt, že za zákonnosť prípravného konania je primárne zodpovedný prokurátor a vyšetrovateľ (výnimočne aj súd, ak koná a rozhoduje v prípravnom konaní) a za zákonnosť súdnej fázy trestného konania súd, nakoľko práve súd vydáva v tejto časti trestného konania rozhodnutia a vykonáva samotné trestné konanie, v rámci ktorého môže dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Prijatie obžaloby súdom , tak ako to prezentovala žalovaná strana, podľa názoru 1.stupňového súdu , nemôže zakladať príslušnosť Ministerstva spravodlivosti SR ako orgánu konajúceho v mene štátu podľa § 4 ods. l písm.. a) prvý bod a už vôbec nie podľa § 4 ods. 2 zákona. Výsledkom súdneho konania môže byť aj , ako je to v tomto prípade oslobodzujúci rozsudok , rovnako aj zastavenie trestného stíhania a práve týmito rozhodnutiami súd odstraňuje protiprávny stav, ktorý spôsobil prokurátor prípadne vyšetrovateľ. Preto nemožno súdu pripisovať zodpovednosť za vznesenie obvinenia a už vôbec nie po prijatí zákona č. 412/2012 Z.z. , ktorý zmenil charakter § 4 ods. l písm. a) prvý bod a súčasne nanovo upravil príslušnosť Ministerstva vnútra SR v prípade nezákonného rozhodnutia vydaného vyšetrovateľom. Už za účinnosti pôvodnej právnej úpravy v § 4 (t.j. pred 1. januárom 2013) sa súdy vysporiadali s otázkou príslušnosti orgánov verejnej moci za škodu spôsobenú v trestnom konaní, pričom z rozhodovacej činnosti súdov možno bez ďalších pochybností vyvodiť záver, že zodpovednosť za škodu vzniknutú v prípravnom konaní nesie vyšetrovateľ a prokurátor, pričom na tomto fakte nič nemení ani prípadné oslobodenie obžalovaného spod obžaloby alebo zastavenie trestného

stíhania súdom a pod. Tento záver vyplýva z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 194/2010 ....." na úseku trestného konania , ktorý začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšený podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ Policajného zboru , ako aj prokurátor. Vo veci náhrady škody spôsobenej v tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci preto ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky , ako aj Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v tom - ktorom prípade orgánom konajúcim v mene štátu je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý". Pri rozhodovaní, ktorý orgán koná v mene štátu vo veci náhrady škody v zmysle zák.č.514/2003 Z.z., v tomto prípade, súd vychádzal z predmetného rozsudku Najvyššieho súdu SR Č.. XCdo XXX/ XXXX A. H. XX.X.XXXX.
Vychádzajúc z vyššie uvedeného a zo skutočnosti, že prokurátorka Generálnej prokuratúry SR nevyhovela sťažnosti žalobcu voči vznesenému obvineniu žalobcu , Generálna prokuratúra je tým subjektom, ktorý zastupuje štát - SR v konaní o náhradu škody v tomto konaní. Súčasne 1. stupňový súd poukazuje na Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku (§ 15 zákona č. 514/2003 Z.z.), ktorú podal žalobca na Generálnej prokuratúre SR, v dôsledku čoho sa Generálna prokuratúra stala orgánom verejnej moci konajúcim v danom prípade za štát.

Čo sa týka rozhodnutia vo veci samej, v prejednávanej veci súd aplikoval zákon č. 514/2003 v platnom znení a posudzoval zodpovednosť štátu ako zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím.

Podľa ust. § 17 ods. 2 zák.č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza a aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné ju uspokojiť inak.
Žalobca v tomto konaní uplatňuje nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 eur spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktorým bolo Uznesenie o vznesení obvinenia Prezídia PZ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite, I. U., Č. : T. - XX/BOK-U.-XXXX A. H. XX.X.XXXX a nezákonným zadržaním v tomto konaní. Výšku nemajetkovej ujmy vyčíslil na sumu 10.000 eur s poukazom na kritéria uvedené v § 17 zák.č. 514/2003 Z.z.,
Poverený zástupca žalovanej na pojednávaní žiadal žalobu vo veci nemajetkovej ujmy zamietnuť ako nedôvodnú.

Predmetný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy súd posúdil aj v súvislosti s vyššie spomínaným článkom 5 ods. l a ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (C. W. L. A. XX.Y. XXXX , L..A.. XCdo XXX/XXXX, uverejnený v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 2/2009), podľa ktorého každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť a každý, kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku, má nárok na odškodnenie .

Trestné stíhanie a v rámci neho aj prípadný výkon väzby predstavujú vážny zásah do osobnej slobody jednotlivca a vyvolávajú i ďalšie negatívne dopady na jeho osobný a životný osud. Zasahujú do súkromného života jednotlivca, do jeho cti a dobrej povesti , preto sú spôsobilé, okrem porušenia práva na osobnú slobodu garantovaného čl. 17 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, obmedziť či porušiť jeho právo na rešpektovanie a ochranu súkromného a rodinného života, dôstojnosti, osobnej cti a dobrej povesti tak, ako to zaručuje čl. 19 ods. l a 2 Ústavy Slovenskej republiky. Je teda nepochybné, že trestné stíhanie, výkon väzby, prípadne výkon uloženého trestu, ktoré boli realizované v rozpore so zákonom resp. ústavným poriadkom, sú spôsobilé vyvolať vedľa vzniku materiálnej škody aj vznik nemateriálnej ujmy vo sfére osobnostných práv.

Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že i v danom prípade v dôsledku trestného stíhania žalobcu došlo k zásahu do osobnej slobody žalobcu , ktorá skutočnosť mala nepochybne dopad na jeho súkromný a rodinný život, zasiahla do jeho cti a dobrej povesti. Niet pochýb ani o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia žalobcovi bolo nezákonné, nakoľko žalobca bol v konečnom dôsledku asi po dvoch rokoch od vznesenia obvinenia nakoniec spod obžaloby oslobodený. Otázkou však je, do akej miery došlo k zásahu a či nie je postačujúce iba konštatovať stav, že žalobca je oslobodený spod obžaloby, alebo je potrebné ho odškodniť. Zákon rozlišuje niekoľko kritérií, na ktoré by mal súd prihliadať pri rozhodovaní

o tom, či prizná nemajetkovú ujmu v peniazoch a ak áno, v akej výške (na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje).
K osobe žalobcu a prostrediu v ktorom žil, súd konštatuje, že sa stotožnil so skutočnosťami uvádzanými žalobcom v záverečnej reči, že žalobca sa do vznesenia obvinenia nedopustil úmyselného trestného činu a z tohto pohľadu bol osobou bezúhonnou . Je pravdou , že v minulosti sa dopustil neúmyselného trestného činu v súvislosti s dopravnou nehodou , ktorú spôsobil. Ako bezúhonnú osobu ho vnímalo aj jeho okolie, a teda jeho česť, povesť nebola dovtedy poznačená či pošramotená , či už medzi priateľmi alebo v samotnom zamestnaní. Žalobca žil v usporiadanom prostredí, žil v rodinnom prostredí s družkou, býval v novom nájomnom dome vo U. V., plánoval si založiť rodinu. Nebolo to prostredie kriminálne, ale prostredie usporiadanej rodiny, rovnako aj prostredie, v ktorom pracoval. L. T..N. žalobcu ako bývalého zamestnanca označil ako zodpovedného pracovníka, ktorý zastával vedúcu funkciu - zástupcu riaditeľa strednej firmy v Y., A. asi 30 zamestnancov.
Čo sa týka závažnosti vzniknutej ujmy a okolností , za ktorých k nej došlo, z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zatknutie žalobcu prebiehalo v jeho dome v ranných hodinách. Prebiehalo nie bežným spôsobom, že niekto zaklope na dvere, ale prišla zásahová jednotka, ktorá dá sa povedať, násilným spôsobom vnikla a dala o sebe vedieť, že sa na ulici nachádza, bolo to v ranných hodinách, kedy deti išli do škody, škôlky, ľudia do zamestnania, teda sa na ulici pohybovalo viacej ľudí. Je treba priznať žalobcovi, že Veľké Kapušany sú malým mestom a teda o zásahu polície sa celé mesto dozvedelo podstate okamžite. Dva dni strávené v cele predbežného vyšetrovania a prepustenie slobody zrejme nezodpovedá tomu, akým spôsobom bol žalobca vzatý do väzby a bolo mu doručené uznesenie o začatí trestného stíhania. Preto má súd za to, že vznesenie obvinenia skutočne zasiahlo do mena, cti a povesti žalobcu závažným spôsobom, dozvedeli sa o tom najbližší susedia, ale i občania U. V., zamestnanci vo firme U. Y., v ktorej pracoval a nakoniec aj majitelia firmy v Bratislave, po ktorej skutočnosti bol so žalobcom rozviazaný pracovný pomer.
Pokiaľ ide o závažnosť následkov, ktoré vznikli žalobcovi v súkromnom živote, v partnerskom , pracovnom živote, z výsluchu žalobcu a L. V. vyplynulo, že partnerský vzťah sa rozpadol (družka žalobcu si našla nového partnera a vydala sa), susedské a priateľské vzťahy boli naštrbené a zanikli ešte v začiatkoch, teda skôr , ako sa mohli nejako vybudovať (keďže v dome bývali len krátko). Čo sa týka závažnosti následkov , ktoré vznikli v spoločenskom uplatnení - v zamestnaní, je pravdou to, že so žalobcom bol rozviazaný pracovný pomer až po oslobodení spod obžaloby, po tom, ako sa o zásahu polície dozvedeli majitelia firmy. Uvedená skutočnosť vyplynulo okrem z účastníckej výpovede z výsluchu T. N., že problémy , ktoré žalobca mal. , boli dôvodom, pre ktorý následne zrušili žalobcovi pracovné miesto a týmto formálnym spôsobom žalobcu mohli prepustiť.

Súd mal za to, že v danom prípade sú splnené všetky hmotnoprávne podmienky aj pre priznanie nemajetkovej ujmy v zmysle § 17 ods. 2) až 4) zák.č. 514/2003 Z.z. , čo do základu (nie výšky), nakoľko zo strany orgánov činných v trestnom konaní došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu a iba samotné konštatovanie porušenia práva v danom prípade sa javí súdu ako nedostatočné.
Vychádzajúc zo súdnej judikatúry, „ten, proti ktorému bolo trestné konanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov (vopred prerokovaný nárok na náhradu škody písomne podanou žiadosťou),
zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (majetkovej i nemajetkovej). Z vykonaného dokazovania je nesporné aj to, že žalobca splnil svoju povinnosť v zmysle § 15 zák.č. 514/2003 Z.z. (predbežné prerokovanie nároku).
Keďže mal súd preukázané, že žalobca, voči ktorému bolo začaté trestné konanie a vznesené obvinenie , podal voči uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť ako riadny opravný prostriedok, ktorá bola následne zamietnutá prokurátorkou GP SR , žalobca bol súdom 1.stupňa odsúdený a následne odvolacím súdom bol spod obžaloby oslobodený a bol toho názoru, že iba samotné konštatovanie porušenia práva v danom prípade sa javí súdu ako nedostatočné, súd priznal žalobcovi i náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2.000 eur.
Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktne dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa však štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takej situácie nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo.

Pokiaľ ide o výšku nemajetkovej ujmy v peniazoch, súd priznal žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 2.000,- eur v súlade s ust. § 17 ods. 4 zák.č. 514/2003 Z.z., ktorú sumu považoval za dostatočne vysokú a primeranú k okolnostiam prípadu, tak ako to vyplýva z vykonaného dokazovania. Pri rozhodovaní o výške odškodnenia súd prihliadal na výsledky dokazovania ohľadom osoby poškodeného (žalobcu) , jeho doterajšieho života a prostredia, v ktorom pracoval, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nim došlo, závažnosť následkov , ktoré vznikli poškodenému (žalobcovi) v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení .

Zároveň súd priznal žalobcovi i úroky z omeškania v zmysle § 3 nar. vlády SR , ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení účinnom od 1.2.2013, podľa ktorého výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ku dňu XX.X.XXXX základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky bola 0,25 %.

Pokiaľ si žalobca uplatnil úroky z omeškania vo výške 5,5 % ročne zo sumy od 25.7.2013 do zaplatenia, súd priznal žalobcovi úroky z omeškania len vo výške 5,25 % z priznanej sumy od 25.1.2014 do zaplatenia. Pri priznaní úrokov súd vychádzal jednak z úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky a jednak z ust. § 16 ods. 4 druhej vety zák.č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj nárok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku, súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. V danom prípade 6-mesačná lehota na prerokovanie nároku uplynula dňom XX.X.XXXX, t.j. dňom nasledujúcim po dátume XX.X.XXXX, teda v lehote 6 mesiacov, ktorú mal odporca na prerokovanie nároku žalobcu.

V zmysle § 142 ods. 3 O.s.p ., aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu. V takom prípade sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

V danom prípade o náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 3 O.s.p., nakoľko účastník mal vo veci úspech len čiastočný a rozhodnutie o výške plnenia záviselo o úvahy súdu.

Žalobca v podaní doručenom Okresnému L. V. K.. H. XX.X.XXXX žiadal priznať trovy konania v celkovej výške 678,89 eur, ktoré pozostávali zo zaplateného súdneho poplatku z návrhu v sume 20 eur a z trov právneho zastúpenia v sume 658,89 eur, počítaných zo sumy 2.000 eur pri tarifnej odmene vo výške 91,29 eur za 1 úkon právnej pomoci, a to : prevzatie a príprava právneho zastúpenia 22.4.2013 v sume 91,29 eur, návrh na začatie konania 11.4.2014 v sume 91,29 eur, porada v advokátskej kancelárii 5.9.2014 v sume 45,65 eur, účasť na pojednávaní 5.9.2014 v sume 91,29 eur, porada v advokátskej kancelárii dňa 21.1.2015 v sume 45,65 eur, účasť na pojednávaní 21.1.2015 v sume 91,29 eur, porada v advokátskej kancelárii 18.3.2015 v sume 45,65 eur, účasť na pojednávaní dňa 18.3.2015 v sume 91,29 eur + režijný paušál lx 7,81 eur, 3 x 8,04 eur, 4x 8,39 eur. Odmena advokátka + režijné paušály spolu vo výške 658,89 eur, súdny poplatok z návrhu vo výške 20 eur, odmena advokáta, režijné paušály a súdny poplatky spolu 678,89 eur.
Súd priznal žalobcovi trovy konania v celkovej sume 517,12 eur, ktoré pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za návrh v sume 20 eur a z trov právneho zastúpenia v sume 497,12 eur, za 5 úkonov právnej pomoci v zmysle vyhlč. 655/2004 Z.z. , a to : prevzatie a príprava zastúpenia 22.4.2v sume 91,29 eur, návrh na začatie konania 11.4.2014 v sume 91,29 eur, účasť na pojednávaní dňa 5.9.2014, 21.1.2015 a 18.3.2015 v sume 3 x 91,29 eur + režijné paušály + x 7,81 eur, 2 x 8,04 eur, 2x 8,39 eur.
Súd nepriznal žalobcovi trovy právneho zastúpenia za 3 úkony právnej pomoci ,a to porada v advokátskej kancelárii dňa 5.9.2014, 21.1.2015 a 18.3.2015 z dôvodu , že predmetom konania je občiansko-súdne konanie a vykonanie porád tesne pred pojednávaním nie je účelne vynaloženým nákladom v zmysle vyhl.č. 655/2004 Z.z. , a to vzhľadom na predmet konania a jeho zložitosť.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia v zmysle § 204 ods. 1 O.s.p. na Okresný súd Košice II v 2 písomných vyhotoveniach. Odvolanie má obsahovať, ktorému súdu

je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť datované a podpísané, musí byť z neho zrejmé, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu ho napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej možno odôvodniť len tým, že:
a) v konaní došlo k vadám uvedených v § 221 ods. 1,
b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

V zmysle § 251 ods.1 O.s.p., ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona; ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.